

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Lipovského a sudcov JUDr. Jána Mihala a JUDr. Jany Serbovej v trestnej veci obžalovaného **S. F. pre trestný čin podvodu** podľa § 250 ods. 1, ods. 5 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.) a iné prerokoval na verejnom zasadnutí 21. januára 2009 v Bratislave odvolanie obžalovaného, ktoré podal proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 6. decembra 2006, sp. zn. 2 T 2/2004, a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 258 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 2 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) prvostupňový rozsudok **s a z r u š u j e** vo výroku o treste.

Na základe § 259 ods. 3 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.)
s a

obžalovaný S. F., nar. X., trvale bytom
V., prechodne bytom
B., bez zamestnania,

o d s u d z u j e :

Podľa § 250 ods. 5 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.), § 35 ods. 1 Tr. zák. a § 40 ods. 1 Tr. zák. **na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.**

Podľa § 58 ods.1 písm. a/ a § 59 ods. 1 Tr. zák. **sa obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá na skúšobnú dobu v trvaní 3 (tri) roky.**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 6. decembra 2006, sp. zn. 2 T 2/2004, bol obžalovaný S. F. uznaný za vinného v bodoch 1/ a 2/ rozsudku z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. a v bode 3/ rozsudku z trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. c/ Tr. zák. na skutkovom základe, že

1/ 26. septembra 1996 v Lučenci uzatvoril s K. G. zmluvu o pôžičke a zároveň toho istého dňa záložnú zmluvu, tvoriacu neoddeliteľnú súčasť zmluvy o pôžičke, na základe ktorej K. G. S. F. požičal finančnú sumu 523 000 Sk a ktorú tento mal vrátiť do 7. decembra 1996, pričom S. F. v čase uzatvorenia zmluvy o pôžičke vedome ručil majetkom, ktorý nevlastnil, a to pílou UP 1000 v hodnote nie menej ako 1 980 000 Sk , povinnosti vyplývajúce zo zmluvy si neplnil a už v čase uzatvorenia zmluvy vedel, že splatenie pôžičky nebude vedieť zrealizovať, nakoľko nemal dostatok finančných prostriedkov a ku dňu splatnosti z pôžičky uhradil len 120 000 Sk a K. G. tak spôsobil škodu vo výške nie menej ako 403 000 Sk,

2/ 10. júna 1996 v Bratislave ako súkromný podnikateľ, majiteľ spoločnosti E. – S. F., uzavrel zmluvu o úvere č. X. s C. (neskôr D.) v celkovej výške 3 840 000 Sk, pričom zárukou úveru bolo uzavretie zmluvy o zriadení záložného práva k hnutelným veciam č. X.-ZSN z toho istého dňa, ktorá obsahovala podmienku, uzavretia dodatku č. 1 k tejto zmluve o záložnom práve s uvedením konkrétnych predmetov záložného práva nadobudnutých z finančných prostriedkov z poskytnutého úveru po ich zakúpení, ktorý bol uzavretý dňa 26. augusta 1996, kde ako predmety záložného práva boli na základe predložených faktúr založené kotúčová píla UP1000 – 12m, verzia s podložíím, výrobného čísla X. v hodnote nie menej ako 1 980 000 Sk, nákladné motorové vozidlo s hydraulickou

rukou Tatra 815 6x6 VVN, výrobného čísla T. v hodnote nie menej ako 1 306 014 Sk a vysokozdvížny vozík zn. Desta DVHM 3522 v hodnote nie menej ako 553 500 Sk, ktoré predmety v dobe uzavretia dodatku č. 1 k zmluve nevlastnil a teda vedome ručil majetkom, ktorý nemal, povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o úvere si neplnil, finančné prostriedky získané z úveru použil pre vlastnú potrebu a C. (neskôr D. B.) spôsobil škodu vo výške nie menej ako 3 839 814 Sk,

3/ 16. januára 1997 v Lučenci odpredal J. R. podľa kúpnej zmluvy za finančnú čiastku vo výške 1 610 000 Sk, ktorou chcel uspokojiť svoj záväzok voči J. R., kotúčovú pílu UP1000 6m, výrobného čísla X., hoci vedel, že táto nie je jeho majetkom, nakoľko na túto pílu dňa 8. augusta 1996 uzavrel leasingovú zmluvu č. X. so spoločnosťou B. v zmluvnej hodnote 2 105 500 Sk, ktoré povinnosti si neplnil a z celkovej sumy uhradil len čiastku 620 509 Sk a spoločnosti B. tak spôsobil škodu vo výške nie menej ako 1 476 000 Sk.

Za to bol obžalovanému S. F. uložený podľa § 250 ods. 5 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere päť rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do I. (prvej) nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 49 ods. 1 a § 50 ods. 1 Tr. zák. obžalovanému bol uložený aj trest zákazu činnosti vykonávať živnostenskú činnosť na dobu päť rokov.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. obžalovaný bol zaviazaný nahradiť škodu

- poškodenému K. G. v sume 403 000 Sk,
- poškodenej strane B. v sume 1 476 000 Sk,
- poškodenej strane T. v zastúpení P. . v sume 2 882 796 Sk.

Podľa § 229 ods. 2 Tr. por. táto poškodená organizácia bola so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody odkázaná na konanie o občianskoprávných veciach.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný S. F., ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu.

V písomných dôvodoch podaného odvolania ku skutku v bode 1/ rozsudku uviedol, že poškodeného G. upozornil, že pila ktorá bola predmetom ručenia vrátenia požičanej sumy, bola kúpená na leasing. Ručenie na požičané peniaze bolo čisto formálne. Pôžičku realizoval bez toho, aby mal úmysel poškodeného podviesť.

I ku skutku ustálenému v bode 2/ rozsudku uviedol, že nekonal v úmysle niekoho podviesť, jednoducho nezvládal podnikanie.

Pre poškodenú spoločnosť B.. sa snažil vrátiť dlh až do výšky 620 509 Sk, z čoho je zrejme, že nemal úmysel spreneveriť peniaze. Kotúčová pila mu bola násilne odobratá jeho veriteľom J. B..

Vyslovil názor, že krajský súd nedostatočne vyhodnotil dôkazy svedčiace v jeho prospech, nezaoberal sa jeho obhajobou najmä vo vzťahu k subjektívnej stránke žalovaných trestných činov. Nemal úmysel spáchať trestnú činnosť. Rozhodnutie krajského súdu považuje za nezákonné, a preto sa odvolaním domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

Na podklade podaného odvolania, keď odvolací súd zistil, že neboli dané dôvody pre rozhodnutie podľa § 253 Tr. por., podľa § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým môže odvolateľ podať odvolanie i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadajúc pri tom i na vady, ktoré neboli odvolaním vytýkané.

Po preskúmaní obsahu predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že prvostupňový súd vykonal dokazovanie v smere a rozsahu potrebnom pre náležité objasnenie skutkového stavu veci, všetky dôkazy boli vykonané v súlade so zákonom, súd ich dôsledne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach, riadiac sa pri tom ustanovením § 2 ods. 6 Tr. por. a na základe výsledkov vykonaného dokazovania správne ustálil skutkový stav, vinu obžalovaného S. F. a jeho konanie i správne právne kvalifikoval.

V súlade s ustanovením § 125 Tr. por. prvostupňový súd dôkladne v dôvodoch rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaného dokazovania. Z odôvodnenia je zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného S. F. a tiež akými právnymi úvahami sa súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti v otázke viny ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. a trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. S dôvodmi rozsudku súdu prvého stupňa sa odvolací súd v tomto rozsahu stotožnil.

Obhajobné tvrdenie obžalovaného S. F., že nemal podvodné úmysly vo vzťahu k poškodeným, nemohol na základe dôkazov zadokumentovaných v spise akceptovať ani odvolací súd. Poškodený K. G. vo všetkých svojich výpovediach a tiež pri konfrontácii s obžalovaným poprel, že by ho obžalovaný pri podpisovaní záložnej zmluvy upozornil na to, že píla ktorá bola predmetom ručenia, nie je jeho vlastníctvom, že ju má zakúpenú na leasing. Je nelogické, aby svedok pristúpil na to, že obžalovaný mu bude ručiť predmetom, ktorého nie je vlastníkom. Takáto zmluva by vo svojej podstate bola pre poškodeného bezcenná a určite pokiaľ by ho obžalovaný upozornil na skutočnosť, že píla je zakúpená na leasing a nie je ešte vyplatená, teda nie je jej majiteľom, nepristúpil by na ňu a hľadal by iné formy, ako sa domôcť požičaných peňazí. Obhajobné tvrdenie obžalovaného, že nemal podvodný úmysel ani vo vzťahu ku skutku ustálenému v bode 2/ rozsudku, bolo vyvrátené najmä časovými súvislosťami. Obžalovaný v čase keď podpisoval dodatok č. 1 k zmluve o pôžičke, ktorého predmetom bol vznik záložného práva na hnutelné veci, ktoré zakúpil za požičanú sumu, už tieto veci nemal. Vrátil ich predajcom, peniaze si nechal vyplatiť v hotovosti a použil ich pre vlastnú potrebu. Pokiaľ by skutočne dôvodom vrátenia týchto vecí bol ich zlý technický stav, informoval by o tom banku a zakúpil by si ihneď tieto veci znovu u týchto predajcov. Obžalovaný však opätovnú kúpu vozíka a nákladného auta vydokladovať nevie a ani svedkovia vo veci vypočutí nemajú vedomosť o tom, že by obžalovaný tieto hnutelné veci mal. Obžalovaný tiež vedome odpredal J. R. pílu, ku škode poškodenej organizácii B., u ktorej mal túto pílu zakúpenú na leasing, teda predával opäť niečo, čo nebolo jeho majetkom.

Na rozdiel od tvrdenia odvolateľa – obžalovaného F., aj odvolací súd konštatuje, že obžalovaný svojim konaním naplnil zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu

podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., keď na škodu cudzieho majetku obohatil seba tým, že uviedol iného do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu (skutky v bode 1/ a 2/ rozsudku) a trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. c/ Tr. zák., keď si prisvojil cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobil tak na cudzom majetku značnú škodu po subjektívnej i objektívnej stránke.

Na podklade podaného odvolania však odvolací súd podľa § 258 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a na základe § 259 ods. 3 Tr. por. vo veci rozhodol sám. Opätovne pri úvahách o treste dôsledne zvažoval všetky zákonné kritéria významné pre voľbu druhu a výmery trestu. Prihliadol na stupeň spoločenskej nebezpečnosti konania obžalovaného, výšku spôsobenej škody, ktorá je úplne na hranici škody veľkého rozsahu (skutky v bode 1/ a 2/) a značnej škody (skutok 3/). Skutky obžalovaný F. spáchal na prelome rokov 1996 a 1997, teda od ich spáchania uplynula už doba trinásť rokov. Odvolací súd v rámci odvolacieho konania doplnil dokazovanie oboznámením aktuálneho odpisu registra trestov a zistil z neho, že obžalovaný F. sa po túto dobu trinástich rokov žiadnej ďalšej protiprávnej činnosti nedopustil.

Podľa § 2 ods. 4 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní musia (okrem iného) trestné veci prejednávať, čo najrýchlejšie a musia dôsledne zachovávať občianske práva zaručené ústavou. Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. S poukazom na tieto ustanovenia ako i čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd neúmernú dĺžku konania môže súd zohľadniť pri výmere trestu. Trestné stíhanie v posudzovanej veci bolo začaté v marci 1997, teda pred dvanástimi rokmi, obžalovaný sa úkonom trestného stíhania podroboval, po dobu od spáchania skutkov - teda trinásť rokov viedol riadny život, ďalšej trestnej činnosti sa už nedopustil, preto odvolací súd s ohľadom na všetky okolnosti prípadu, za primeraný považoval trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov, výkon ktorého mu podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní troch rokov. Odvolací súd je toho názoru, že po trinástich rokoch, keď obžalovaný svojim ďalším životom preukázal, že išlo zrejme o ojedinelé vybočenie z riadneho života, by výkon trestu spojený s obmedzením jeho osobnej slobody mal výlučne represívny účel a neplnil by účel prevýchovný. Pokiaľ by však obžalovaný počas skúšobnej doby troch rokov spáchal akýkoľvek trestný čin, musel by vykonať aj trest v trvaní dva roky.

Vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný sa verejného zasadnutia pred odvolacím súdom nezúčastnil, nebolo možné zistiť, či počas doby trinásť rokov po spáchaní skutkov vykonával živnostenskú činnosť. Trest zákazu činnosti vykonávať živnostenskú činnosť bol uložený neprávoplatným rozsudkom. Odvolací súd však vychádzal zo skutočnosti, že ak obžalovaný v tejto dobe podnikal, podnikal zrejme v súlade so zákonom a keď nepodnikal, ukladať mu tento trest po trinástich rokoch od spáchania žalovaných skutkov, by bolo výlučne represívnym aktom. Odvolací súd preto trest zákazu činnosti už obžalovanému v tomto štádiu konania neuložil.

Výrok o náhrade škody ostal rozsudkom odvolacieho súdu nedotknutý.

S ohľadom na tieto skutočnosti, odvolací súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku rozsudku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 21. januára 2009

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Vypracovala: JUDr. Jana Serbová

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová